

Ik ben Teddy, en ik ben **GEEN** baby meer.
Vroeger was ik wel een baby – maar nu ben ik
veel groter, veel **VEEL** slimmer en veel **VEEL** **VEEL**
verstandiger. Eigenlijk ben ik al *heel* volwassen.

Papa

Mama

Broer

Zus

Hond

Ik

Dus waarom *bemoeit* iedereen zich steeds met mij?

Ze vegen mijn neus af...

maken mijn ontbijt klaar...

knopen mijn
jas dicht...

strikken
mijn veters...

Ik heb daar **ZO GENOEG** van.
HOU daar eens mee **OP!**

'Dat kan ik zelf!' zeg ik als mama mijn neus wil afvegen.

'Dat kan ik zelf!' zeg ik als papa mijn ontbijt klaarmaakt.

**‘DAT KAN
IK ZELF!’**

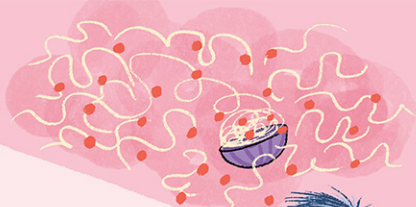
roep ik als mijn
broer mijn jas
dichtknoopt.

Je kunt vast wel raden wat ik roep als mijn zus
mijn veters probeert te strikken...

'IK LUST SPAGHETTI!'

Geintje. Het zou wel heel
GRAPPIG zijn geweest.

Maar je hebt gelijk. Ik roep:

**'DAT KAN
IK ZELF!'**

En tot mijn verbazing mag ik opeens alles *zelf* doen.
En tot *hun* verbazing ben ik echt HEEL handig.
ZO handig dat ik er zelf ook verbaasd over ben!

De dagen daarna word ik overal **HEEL**
goed in – ook al zit iedereen me in de
weg omdat ze zo graag willen helpen.

Ik laat ze maar –
ze bedoelen het goed.

Maar ze hoeven me niet te helpen,
want ik kan echt **ALLES!**

(Maar daar komen ze vanzelf wel achter.)

